

“Poetik təqvim”dən

Novruz elegiyası

Sözlər lüğətlərdən qocadır,
Xoşbəxtlikdən çox-çox qədimik biz.
Cavab var sualın acıdır,
Amma sükutundur son sual, cavab,
priz.

Çətində əsilzadədir ümidlər,
Talelər öncəgörən qaraçıdır.
Bizi nə tülkülər, nə qurdlar aldadıb did-
dilər,
Yalnız insanlar ki, bic və yırtıcıdır.

Doğrudur, elin gözü tərəzidir,
Adamların da əli öyridir- bu da bulmaca.
Bəzən olur ki, daşa dəymir,
Ümidlər itir, əriyir, elə havadaca.

Kafedə taybatay açıqdırsa qapılar,
Dünyada hamımız çıxmazdayıq.
Nə Lələ, nə Kərəm...yalnız qaraltılar...

SƏLİM BABULLAOĞLU

Siqaret dumanında boğulasıyıq.

Hələ ki menyüdə hərf səhvləri
Dadını qabaqcadan qaçırır xörəklərin.
Sürüşür ağziyeməkli səfləri
boşqabın dikindəki böcəklərin.

Yenə müğənni qız oxuyur yağıyla,
Sən demə, “həyat yaşamağa də-
yər”miş-
İnsan ömrə minnət qoymağıyla
yazıqmış, gülüncmüş, birtəhərmiş.

Hə, biz törəsi qədim şümerlərin,
inklərin, germanların, ulu türklərin,
Ayılıb gördük ki, şümlərin
çevrəsindəyik: niyə, nədən, neçin?

Ömrün dalı qara tiyanında
Dadsız yeməklərə arzular oldu duz.
Uşadıq: ən adi parıltılar da
bir vaxtlar bizimçün ulduzdu, ulduz.

İndisə Ədalət, Xoşbəxt, Səxavət
adı qoymaqdayıq biz uşaqlara.
Bir ömr qədər kiçildirik, bəli, əvət,
Bu əbədi şeyləri dikilib uzaqlara.

Budur, ömrün qırxıncı su çərşənbəsi
21 fevrala düşdü, beşinci dəfə.
Özgədir hər yeni təkrar, kəsəsi,
Yaşansaydı- çəkilməzdi ömür birnəfə-
sə.

Günahlar çeşid-çeşid masa-
sında,
Dünyanın qapısında papaq-
dır ömrümüz.
Verdilər, götürdük lax yu-
murtasın da
iztirab rəngiylə günahın
hər Novruz.

Mayın son gecəsində

“Biz gecəni ötürdük, amma yün-

gülləşmədik...”

Mişel Uelbek

Göy üzümü bu tavan,
Bu döşəmə, bəs, nədir?
Ağ gəmiysə boz divan,
Yəqin ev tərsənədir.

Hamı öz taleyinin
Magellanı, Kolumbu.
Yaddaşın sularında
Yalnız Xatirə burnu.

Keyidirəm ağrını
Xəyalın həbləriylə,
Nəticələr çözülmür
Səbəbin əlləriylə.

Təqvimdə salı günü,
Çöldəse çərşənbədir.
Bu axşam niyə hər şey
Bir az özgə dildədir?

Mayın son gecəsində
İçimdə bir ayaz var,
Uçuşur pişpişlər
Sanki çəngə bəyaz qar.

Təklidə tez soyuyur
Çay belə stəkanda,
İnsan da tez böyüyür
Səssiz yaş axıdanda.

Eybi yox, qoy, bir cütü
Qurusun yanağında,
Oyaqdı bir cüt mələk
Hələki otağında.

Sentyabr. Eylül. Veresen.
September

1.

Sentyabr. Eylül. Veresen. September.
Sarı rəng və kədər. Qüssəli tembr.
Uzaqda batıq səs: halsız və yorğundur.
Diş yoxdur, deməli işlər də yoğundur:
nədən ki, adamın tamahı itidir;
hər adam bir az da tamahın itidi.

Eylül, veresen, september, sentyabr

işğal eləyir bütün
diyarı
kəndələni yağışla,
gözdeşən küləklə.
Sonrası rəsmidir:
nə toxun, nə rəng-
lə!
Payızdır. Sonba-
har. Osen. Au-
tumn.
Sarımtıl inqilab.
Sarışın təlatüm.

Veresen. September. Sentyabr. Eylül.
Yarpaqlar qəpik tək elə hey tökülür.
Elə bil kim isə anladır könülsüz:
Bax, budur, dünyanın dəyəri, görürsüz.
Pəncərə önündə tozlu əlcək
sözsüz bir yazıdır: dünyadan əl çək!

September. Sentyabr. Eylül. Veresen.
Ad üçün hansı söz doğrudur, görəsən?
Sözdən yükünü boşaldıb kağıza
mənalara ehtiyac duymur ağıza.
Otaqda bürküsə kim deyir bu pisdini?
Bürkünü hiss edən bədən var ipisti.
2.

Sentyabr. Eylül. Veresen. September.
Lüğətlər arası ən adi tender
qalib edərdi yəqin ki, sükutu.
Sonrası nöqtədir- qələmin ucu.
O isə lap çoxdan yazıbdır: şimşək
çaxanda açacaq çətilər çiçəktək.

Eylül. Veresen. September. Sentyabr.
Təqvimlər özünü eləyir biyabır.
Onlara baxmadan bilirsən həтта
qiyabi tanışdır təqvimlər həyatla.
Açıqdır pəncərə, uçuşur bir arı.
Onun da rəngi sənintək sapsarı.

Veresen. September. Sentyabr. Eylül.
Qızılı alovdan doğulur qara kül.
Hirsinə nida tək siqaret kötüyi
küldəndə dik durub. Ağzının köpüyü,
hirsin yatır. Elə öz qanında boğulur ürəyin,
gizlənilib altında ağappaq köynəyin.

September. Sentyabr. Eylül. Veresen.

Sədəqə istəyir birisi, verirsən:
bir ovuc xırda pul, bir ilıq təbəssüm.
“Qoy, arzun çin olsun, qoy, üzün gül-
sün!”-
qapının dalından sezilən sözlərin
ünvanı göylərdir. Yaşarır gözlərin.
3.

Sentyabr. Eylül. Veresen. September.
Göyüzü ağarır tənəb-tənəb.
Baxışın səmada marafon yürüşü
geridə buraxır uçağı və quşu.
Miskindir bu yerdə hər hansı məğrur
luq.
Biz ki, göylərə əvvəldən məğlubuq.

Eylül. Veresen. September. Sentyabr.
Gecələr mavrdı, səhərlər kentavr
gödəni, bədəni, rəngi ilə hər kəs.
Divanda açıqdır İmre Kertes.
Vərəqi geriye çevirir sərinqəş.
Ömürsə yenidən yaşamır... eh...kaş...

Veresen. September. Sentyabr. Eylül.
Miçəkəndə bir öpüş qazanır süni gül.
Yalanlar daha çox çəkici, güvənli.
Saxta bir avazla oxuyur müğənni:
“Dərdimi göylərə danışsam alışar...”
Eybi yox, qulaqlar buna da alışar ...

September. Sentyabr. Eylül. Veresen.
Frigid qadıntək qələmdən bezirsən.
Üfüq qızardan qürubun şəfəqi
güldəndə bərq vurub anladır fərqi.
İşıqla kölgənin sevgi oyunu
qurtarır divarda. Filmin sonu.